

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: D. ALEXANDRESCO

A B O N A M E N T U L

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studenții plătesc pe jumătate

Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiției

SUMAR :

Costumul avocaților de d-l I. Tanoviceanu ;

Uniforma avocaților de d-l Em. M. Dan ;

Roba, de d-l Anghel Nicolau ;

Tot în chestiunea uniformei avocaților: Petițiile date Decanului și Presidentului Senatului și încheierea semnată de mai mulți avocați.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Judecătoria Ocol. Mizil (Buzău): Elena N. Dumitrescu cu G. Dumitrescu.

Bibliografie.

Costumul avocaților

Mare cestiune la ordinea zilei!

Dar nu știu cum să o întitulez.

Să o numesc costumul avocaților? Mă tem că unii nu vor înțelege de ce este vorba.

Să o întitulez împreună cu distinsul nostru coleg și decan, d-l M. Antonescu, *roba avocaților*? 'Mi vine greu, fiind pe jumătate academician, să întrebunțez un cuvint tot atât de strein limbei, pe cât este și instituțiunea însă-și țării și moravurilor noastre.

In orî-ce cas, o repet: mare cestiune avem la ordinea zilei: cestiunea cum trebuie să fie îmbrăcați avocații când pledează?

Asupra acestei probleme atât de importantă pentru desvoltarea neamului în general, și pentru bunul mers al justiției în particular, spiritele cele mai distinse s'au împărțit și luptă cu multă aprindere. In focul desbaterilor s'a întâmplat chiar că un avocat pe care noi îl credeam până acum un om cum se cade, a comis crimă gravă falsificând textele și omițând definitiv cuvintul de *de o cam dată*, care după cum se vede avea mare importanță *de astă dată*.

Trebuie dar să-și deschidă cine-va ochii în patru când atinge cestiunea *robei avocaților*, căci cestiunile mari, după cum se știe, fac victimă.

Panamaua a ucis pe Reinach, afacerea Dreyfus pe colonelul Henri, fraudele de la Finanțe pe Măcărescu, iar cestiunea costumului avocaților, dacă am crede pe simpaticul nostru coleg d-nul

V. Athanasovicî, a răpus nu numai reputațiunea științifică ci și cea de probitate în discuțiune a avocatului D. Comșa.

Vă inchipuiți cu ce groază am luat condeiul în mână ca să scriu asupra unei cestiuni atât de grave!

Totuși m'a împins păcatul și l'am luat. Cel puțin să fiu cuminte în discuțiune. Primul punct de examinat este: cum să discut cestiunea?

Căci ea poate să fie privită fie din punctul de vedere legal, al textelor, fie, făcând abstracțiune de lege, sub punctul de vedere filosofic, adică dacă e rațional ca avocații când pledează să fie îmbrăcați într'un costum special.

Mărturisesc că primul aspect al discuțiunii nu mă atrage. Și aceasta nu doar fiind-că mă tem că voi comite crima d-lui Comșa de a omite vre un *de o cam dată*, lucru ce iarăși nu pot garanta că nu mi s'ar putea întâmpla *nicî-o dată*!

Motivul este altul: anume că sub acest aspect cestiunea mi se pare că nicî nu merită onoarea unei discuțiuni!

In adevăr:

Presupun că textele ar fi categorice în favoarea costumului obligator, că d-l Comșa le-ar interpreta greșit, iar d-l V. Athanasovicî ar da adevărata lor interpretațiune.

Ce ar rezulta de aici?

Tocmai aceasta ar fi definitiva condamnare a costumului avocaților, căci *inveterata consuetudo fit lex*. O lege categorică și formală, care nu se aplică în timp de mai bine de 30 de ani, e o lege moartă, căci e condamnată de conștiința nu zic generală ci unanimă.

Dar d-l V. Athanasovicî aleargă la *«de-o-cam-dată»* din artic. 3 al decretului din 1869 și la *«provisoriu și până se vor zidi palate de justiție»* din raportul ministrului V. Boerescu, publicat în *Monitorul Oficial* din 27 Iunie 1869, și ne spune în resumat că: costumul pentru avocați era *de-o-cam-dată* facultativ fiind-că nu aveam palate de justiție, și prin urmare, era incomod să constrângem pe avocați la purtarea costumelor, dar astă-zi când avem palate de justiție, costumul

trebuie să fie obligator. Nu e dar o neaplicare a legii într'un timp îndelungat, fiind-că palatele noastre de justiție datează abia de câți va ani.

Fie și așa d-le Athanasovic! !

Cu alte cuvinte d-v recunoașteți că de aproape un deceniu toți advocații calcă o lege pozitivă și formală ?

Apoi frumos e lucrul acesta, ca noi advocații care suntem chemați să contribuim la buna aplicare a legilor, să le călcăm tocmai noi, și nu unul, ci toți cu o perfectă unanimitate ?

Mă adresez și Onor nostru decan și coleg d-nul M. Antonescu, pentru care am o deosebită stimă, și 'l întreb : cum se face că până în 1895 când costumul era facultativ, d-sa nu da bunul exemplu de a purta costumul pe care acum 'l consideră atât de trebuincios prestigiului advocaților ?

Dar de la 1895 ?

De atunci ceia ce înainte era o facultate a devenit o obligațiune pusă de lege, și d-l M. Antonescu în timp de 9 ani a continuat să nesocotească legea ?

Să nu-mi vorbescă de cei-l'alți ; cei care au respectul legilor le execută independent de faptul dacă cei-l'alți îi vor imita.

Și apoi cei-l'alți au scuza că nu cred în obligativitatea unei dispozițiuni pe care chiar autorii săi au violat-o în tot timpul vieții lor ; dar d-l M. Antonescu și colegii d-sale din consiliul de disciplină ce scuza au ? Pentru ce legea fiind obligatorie, an înțregi au nesocotit-o ?

Cei care au trăit înainte de 1895 n'au purtat costumul fiind că el era facultativ, noi nu l'am purtat nici dinainte nici după 1895, fiind-că credem decretul și legea cu o *lex minus quam perfecta*, în orice caz, abrogată prin desuetudine, dar d-v. d-lor membri din consiliul de disciplină, unii advocați vechi, cu toți oamenii respectoși de legi, cum se face că ani întregi nu numai n'ați usat de facultatea de a ridica prestigiul baroului, dar chiar ați călcat o lege formală care avea această menire frumoasă ?

Să lăsăm dar la o parte punctul de vedere legal, căci cu cât s'ar proba că legea e mai formală și categorică, cu atât mai mult nu vom fi condamnați noi care o tăgăduim de bună credință, ci aceia care crezând că ea există abia după 9 ani se hotărăsc să o respecteze.

Să discutăm cestiunea sub punctul de vedere filosofic, *de lege ferenda*, și să ne întrebăm : dacă este bine și folositor ca corpul de advocați să poarte un costum special când pledează în justiție ?

În cestiunile de filosofie juridică, istoricul instituțiunei este de mare folos, căci de multe ori el servește la rezolvarea diferitelor probleme.

Cum și când s'a născut costumul la magistrați

și la advocați ? S'a născut el prin vre-o necesitate a oficiului său este un efect al întâmplării, un us nejustificabil ?

La Romani advocații n'aveau nici un costum special și totuși nu e popor pe lume la care advocații să fi fost mai respectați și să ajungă la mai mari situațiuni ca la Romani.

Nume din cele mai frumoase ale lumii romane ca Brutus, Caton, Ciceron, Hortensius, Scevola, Sextus Cecilius și alții, au socotit ca o cinste de a face parte din barou. La început avocatura era considerată atât de mult, în cât numai patricianii aveau dreptul să fie advocați, și până la sfârșitul imperiului roman de apus, tot-dea-una advocații au fost socotiți ca un corp ales și privilegiat.

Și totuși, nici-o dată advocații la Romani n'au purtat un costum special, ci pledeau în costumul de toate zilele.

Și tot așa a fost și în vechea Franță, unde chiar judecătorii fiind prelați, baroni sau cavaleri, judecau în costumul lor de toate zilele.

La finele veacului al XIII se crează cavalerii legii (*chevaliers ès lois*), care purtau și ei haina lungă pe care o purtau și cei-l'alți cavaleri pe acele timpuri.

De aici încep a cita textual pe Dupin-ainé Capit. VIII intitulat «De l'habillement des avocats».

«A l'imitation des magistrats, les avocats portaient la soutane et le manteau long, de sorte qu'ils etaient habillés comme le sont présentement les ecclésiastiques ; *et la plupart l'étaient en effet. Comme dans ces siècles d'ignorance, les ecclésiastiques étaient presque les seuls qui eussent quelque connaissance de lettres, le barreau n'était rempli, pour la plus grande partie, que de prêtres, de curés, d'archidiacres et d'officiaux.*

„Vers le milieu du quatorzième siècle, les Français quittèrent l'habit long, et prirent des pourpoints courts ; *mais les magistrats, les avocats, et les autres officiers de justice, conservèrent long temps l'usage de l'habit long et du manteau principalement dans l'exercice de leurs fonctions* (1).

Din această expunere, în care Dupin însuși resumă cercetările lui Jaques de Lescornay publicate sub titlul „Traité de la robe rouge“ se vede că costumul advocaților nu s'a născut din rațiune sau din vre-o necesitate a oficiului de avocat, ci este pur și simplu efectul oarbei întâmplări. A nume s'a întâmplat ca pentru prima dată când s'au creat judecătorii de profesiune costumurile timpului fiind lung, ei au adoptat acest port, pe care în urmă cei-l'alți l'au schimbat, iar judecătorii fiind mai conservatori, Cetești de modă veche n'au mai urmat moda timpului ci au rămas într'un

(1) Dupin-ainé. Profession d'avocat Paris 1832, t. I, p. 59 și 60

costum care dacă n'ar fi maestatea oficiului lor și deprinderea tradițiunei, ar putea provoca risul u-nora, mirarea altora, însă respectul nimeni.

Presupuneți în adevăr că s'ar fi dezvoltat și la noi instituțiunea costumului magistraților și advocaților în mod analog, însă pe cale independentă, iar nu pe cale de import și de copiere, eterna copiere, a modelului francez. Care ar fi costumul judecătorilor noștri și prin urmare și al advocaților?

A spus'o un tânăr confrate de la Independența: *ișlicul și caftanul*; și rău face veneratul nostru coleg și alături luptător în această cestiune d. P. Grădișteanu că se supără de această glumă, de oare-ce ea are un fond serios, iar partea glumeață se poate întoarce cu succes adversarilor noștri, apărătorii ai costumului special.

În adevăr, presupuneți că în al 3-lea și al 4-lea deceniu al veacului trecut, când costumul turcesc se lupta pe stradă și în saloane cu costumul nemțesc, ișlicarii care la început erau singuri judecători s'ar fi opus să primească pe primi bonjouristi, care veneau între ei îmbrăcați nemțește și 'i-ar fi silit ca, cel puțin când judecă, să judece în costumul vechiu turcesc, singurul pe care ei 'l considerau frumos și cuviincios.

Nu e așa că am avea în acest cas un elegant costum judecătoresc: ișlic, caftan, antereu, poate și giubea!

Vă rog să vă închipuiți cât de frumos ar fi fost simpaticul nostru decan, înconjurat de consiliul său de disciplină, în acest costum arhaic. *Veselia, Zeflemeaua* precum și talentații noștri caricaturisti, ar fi luat în primire pe stimabili, și în puțin timp ar fi popularizat și imortalizat tipurile colegilor noștri din consiliul de disciplină, instalând pe capul fiecărui membru din acest consiliu câte un ișlic mai mic, iar pe capul decanului un ișlic mai mare de cât al logofătului Costache Conache, ca semn distinctiv al înaltei sale demnități!

Și, fiind-că judecătorii noștri din veacul trecut au fost toleranți și progresiști, fiind-că departe de a sili pe noii veniți să reia costumul vechi când judecău, din contră, încetul cu încetul, ei însăși, au lepădat costumul turcesc și au adoptat portul europeanesc, va trebui oare ca să adoptăm noi advocații în anul 1904, un costum pe care 'l purtau popii și cavalerii francezi în veacul al XIV-lea?!

Ce legături avem noi cu acest costum? Ce amintiri ne deșteaptă?

De am fi pentru costum, și totuși nu acesta ar fi costumul care ar trebui adoptat în țara românească, căci e o rușine ca continuu să tot imităm pe Francezi, fără ca cel puțin să avem bunul simț de a localisa, adică de a ține seamă de ceia ce se potrivește țării noastre.

Ni se opune însă că în toate țările culte ale

Apusului, advocații pledează în costum special.

Ei! Și ce urmează de aci?

Pur și simplu că acestea fiind țări vechi, au tradițiuni. Dar nu toate tradițiunile sunt raționale.

În toate țările culte ale Apusului (afară de Olanda) există instituțiunea juraților, totuși astă-zî aproape toți oamenii de știință sunt contra acestei nefaste instituțiuni. Garda națională fusese adoptată de toată Europa, astă-zî nimeni nu-o mai susține. De asemeni în tot Occidentul Europei formele au înăbușit fondul, pretinde-va oare cine-va că acesta e un bun sistem?

Intinderea militarismului e azi o boală comună întregii Europe; urmează oare că trebuie să considerăm acesta ca un lucru bun și să dorim să se răspândească pe tot globul?

Nu e dar destul să arate cine-va că costumul magistraților și al advocaților există în toată Europa apusană; ci trebuie încă să se probeze că a fost și este o rațiune pentru ca acest costum să existe în secolul al XX-lea.

Tendința omenirii este însă în contra costumurilor și a or-căror semne exterioare de distincțiune.

Vedeți ce s'a întâmplat cu preoții.

Leviții evrei purtau costum special; religiunea creștină derivând din cea mosaică s'a asemănat cu ea în privința costumului preoțesc, care diferă de al celor-l'alți creștini.

Ce e drept că la început deosebirea între aceste două costume era mai mică, și numai cu trecerea timpurilor costumele s'au diferențiat din cauză că biserica fiind o instituțiune esențialmente conservatoare, a păstrat costumul său de la început, pe când creștinii laici l'au schimbat neconținut.

Dar ia vedeți vă rog ce s'a întâmplat cu protestantismul, creștinismul modern.

El a adoptat pentru preoți un costum modern, care aproape nu se deosebete într-un nimic de al laicilor.

Ce a rezultat de aci?

Va pretinde oare cine-va că preoții protestanți sunt mai puțin considerați de cât cei catolici său ortodoxi?

De sigur că nu.

Și e natural să fie așa, căci considerațiunea nu depinde de costum, ci de persoană. Altmintrelea ar trebui ca lacheii de la Palat, să fie cei mai considerați oameni din țara românească, fiind-că nimeni în țară nu se îmbracă mai luxos ca ei, cel puțin în zilele de primire la Palat.

Dar nu e numai atât.

Voim să imităm Occidentul; mă rog, doresc să știu până unde vom merge?

Baroul francez are, după cum am arătat altă

dată ⁽²⁾ o mulțime de tradițiuni aristocratice, așa în cât costumul acesta jumătate cavalier, jumătate popă din veul al XIV, e în perfectă armonie cu o mulțime de alte regule ale baroului francez. Adopta-vom oare încetul cu încetul toate acele tradițiuni aristocratice?

Pe lângă dispozițiunea că nimeni nu poate să fie înscris în corpul avocaților dacă nu are apartamentul și mobilele sale, în Franța este interzis avocaților de a se împrumuta cu polițe, de a intenta acțiune pentru onorariu, de a primi retribuțiune de la Stat, comună sau județ. Așa că în Franța, stimatul nostru confrate d. M. Antonescu, n'ar putea fi nu Decan, dar nici chiar simplu avocat!

Vom adopta noi aceste insanități, care toate și au o explicațiune istorică, însă nici-una nu are o justificare sub punctul de vedere al rațiunii în vremile noastre?

În Franța un fost portărel, nu mai poate deveni avocat; voi-va oare d. Antonescu și consiliul nostru de disciplină să imităm și în această privință pe Francezi?

Încă o dată vă rog să ne spuneți până unde vom merge? Căci dacă puneți prestigiul și considerațiunea în pulpane lungi și în pielea cu păr a nu știu cărui animal, cu a fortiori ea se poate pune în avere, în desinteresare, fie măcar aparentă, în independență și mai cu seamă situațiunea anterioară a avocatului.

Dar afară de aceasta referindu-ne numai la costum, tot mi-e frică de d-l Antonescu și de consiliul său de disciplină.

În adevăr, când e vorba de o tradițiune de mai multe ori seculară, ești în elementul tău și nu te temi de nici-o surprindere. Dar într-o țară cu improvisări subite, ca să nu zic maimuțării neprevăzute, nu mai știi la ce să te aștepti.

Până erî bătea vântul despre Franța, azi bate despre Germania, și mâine poate va bate vântul despre Engllitera.

Ei! ce facem atunci?

Să poate întâmpla ca într'o bună zi un consiliu de disciplină altul de cât cel actual, sau poate chiar cel actual, să se înțeleagă cu Logofătul dreptății ca să adoptăm costumul englez iar nu cel francez, lucrul fiind absolut indiferent, odată ce el este adoptat de la străini. Și atunci iată-ne înzestrați pe lângă costumul special de avocați și cu niște respectabile peruce cărunte cum e usul în Engllitera!

Nu e așa că vom fi foarte frumoși? Pentru d-nii G. Florian, B. Păltineanu sau chiar pentru subscriitorul acestor linii, lucrul mai merge, dar ia închipuiți-vă o perucă pe capul colegilor noștri

d-nii B. Delavrancea sau Ion Nădejde, care au părul tot așa de stufos ca al lui Absalon fiul lui David!

Și ne vom opri numai la peruci?

Am asistat în Londra la câte-va ședințe ale Curții cu jurați și am văzut că, cel puțin în Londra, e o tradițiune constantă că atât Președintele Curții, cât și asistenții săi să vină la ședință fie care cu un buchet de flori pe care 'l pun pe masă. Rog dar pe consiliul de disciplină ca dacă se va decide pentru costumul englezesc să nu uite și tradiționalul buchet de flori ca să venim la bunele tradițiuni ale țării de origină ale juriului.

Și aceasta cu atât mai mult cu cât instituțiunea juraților miroase rău, muciga, poate chiar a cadavru, și de aceia florile sunt foarte trebuincioase.

Lăsând însă pe Englezi la o parte, dacă e vorba să imităm pe Francezi sau pe alți occidentali în privința costumului, atunci trebuie să-i imităm în întregime.

În Franța au costum nu numai magistrații și avocații, ci și profesorii la curs, studenții la examene și Membrii Academiei franceze la ceremonii.

Așa dar va trebui să imulțim costumele și uniformele.

Iată-mă prin urmare subscrisul înzestrat cu trei costume diferite, afară de cele obișnuite, din cauza gustului de decorum al simpaticului meu coleg d-l M. Antonescu, care se pare că s'a învoit cu croitorii Bucureștilor ca să mă ruineze. Iată-mă silit să-mi schimb costumele după ipostase, cum schimba și bietul maître Jacques din Avarul lui Molière, haina după ce era chemat de stăpânul său Arpagon în calitatea lui de bucătar or de visitiu!

Și care e utilitatea practică a costumului? Prestigiul?

Toți profesorii Facultății de drept din Paris veneau în costum special, ba chiar erau precedați de aparitori, cari și ei aveau costumul lor special, oare aceasta a împedecat vre-o dată pe studenți ca să nu desconsidere pe unii dintr'înși? Pe când cine vre-o dată s'a gândit măcar să nu dea respectul cuvenit unui Bosianu, Costa-Foru sau Boerescu, care se suiau pe catedră în imbrăcămintea lor de toate zilele?

Și e natural să fie așa, fiindcă după cum spune proverbul atât de cunoscut: *nu haina face pe călugăr*, ci purtarea lui cuviincioasă.

În zadar se crede că haina va ridica prestigiul sau cel puțin moravurile baroului; cel care nu-și respectă propria sa personalitate, va respecta oare mai mult costumul oficiului său?

De asemenea nu e un motiv că dacă la noi s'a

⁽²⁾ Vezi studiul nostru publicat în «Dreptul» an. XXX N-le 15, 16 și 17 (an. 1901).

Sunt contra costumului la magistrați ca și la avocați și cred că mai curînd sau mai târziu el va dispărea, însă în orîce cas e deosebire mare între situațiunea magistraților și a avocaților

La magistrat nu trebuie să vadă inpricinatul când se judecă nici bogăția, nici sărăcia; îmbrăcăminte sa nu trebuie să fie nici de gigerl spre a provoca risul, nici de sărăcăcios spre a provoca mila sau disprețul. Trebuie cu un cuvînt ca magistratul să nu se distingă prin nimic alt de un alt magistrat, de cît prin valoarea sa intelectuală, științifică și morală.

Costumul magistraților ascunde luxul poate necuviincios al unora, și ascunde sărăcia tristă or negligența nepermisă a altora.

Dar la avocați ce rost are costumul pretențios și asemănat cu al magistraților pe care avocatul îl poartă câte-va minute în sală, după ce puțin mai înainte se tocmise ca un negustor pentru ca să câștige doi sau trei lei mai mult de la clientul său? Intru cît schimbarea la față a avocatului, va impune respect clientului Român, care nu e deprins să vadă ast-fel de schimbări de cît la teatru și la cei ce umblă cu vicleimul?

Costumul avocaților departe de a ridica prestigiul avocaților va coborî pe al magistraților.

Și încă las la o parte deosibirile de altă natură între avocați și magistrați în ceia ce privește costumul.

Magistrații se îmbracă o dată pentru toată ziua și pentru toate procesele; ei au confortul necesar fiind-că au sală și dulapuri, nu sunt siliți să alerge de la o secțiune la alta, nici să coboare scări în costumul lor incomod, mai ales cu faimoasa strigare întîea a proceselor.

Dar se insistă încă, și se spune: trebuie a se cunoaște și a se distinge avocații, spre a scăpa o dată de samsarii de procese care mișună prin palatul de justiție, înșelând pe oamenii simpli. Pe de altă parte va trebui să recunoască toată lumea că trebuie să înceteze scandalul unor costumi necuviincioase cu care s'au prezentat unii confrăți înaintea tribunalelor.

Absolut de acord asupra ambelor puncte; însă dacă recunoaștem răul nu suntem de acord asupra leacului.

În adevăr, în ceia ce privește recunoașterea avocaților se poate adopta foarte bine un semn distinctiv la butonieră, cum poartă de exemplu membrii congreselor, și pe care nu vor avea dreptul să-l poarte de cît avocații. Cu timpul lumea s'ar deprinde a recunoaște după acest semn distinctiv pe avocați în sălile palatului de justiție, mai bine de cît după costum, care asemănându-se cu al magistraților ar putea da loc une-orî la confuziuni neplăcute.

adoptat costumul la magistrați, trebuie să se adopte și la avocați.

În cît despre costumi nepotrivite cu maestratea justiției, cum ar fi de exemplu costumul de vîntor, or de ciclist, nimic nu ar fi mai lesne de cît să se prescrie ca obligatoare, redingotă și legătură neagră, pentru avocații care pledează înaintea autorităților judecătorești. Dacă redingota e obligatorie la vizitele de etichetă, precum și la ceremoniile din cursul zilei, cu a fortiori ea se impune când e vorba la un lucru atît de solemn ca distribuirea justiției, pentru aceia ce ia parte la acest frumos oficiu.

Îmbrăcăminte va fi în același timp cuviincioasă și modernă; ea nu va avea legătură cu cavalerii și clericii, cele două clase privilegiate ale Evului mediu.

Și e chiar natural să fie așa.

Căci priviți ce se întîmplă în alte oficiuri și ocupațiuni și veți vedea că cestiunea costumului e o cestiune pur de tradițiune, iar nu de rațiune.

În adevăr: pentru ce deputații și senatorii la noi și chiar în Franța nu au costum?

Cu drept cuvînt veneratul și eminentul nostru coleg d. P. Grădișteanu, observă că dacă Maestratea sa Justiția are drept la respect, și Maestratea sa Națiunea are același drept la respect. Și totuși deputații și senatorii n'au un costum special chiar într'o țară veche ca Franța.

Pentru ce?

Explicarea e pur istorică.

Parlamentarismul frances e de dată recentă; el s'a născut în timpul revoluțiunei când lumea cugeta la asimilare, iar nu la diferențiere. Instituțiunea fiind modernă, a scăpat de ișlicul trecutului, pe când magistratura și baroul francez fiind de mai multe ori seculare, poartă ișlicul și caftanul cu care consiliul de disciplină al Ilfovului voește să ne îmbrace și pe noi tocmai în secolul al XX-lea, secolul radiului!

Mai vedeți încă un exemplu.

În Franța sunt școli în care profesorul vine îmbrăcat în costum asemenea aceluia al magistraților noștri (robă), în alte școli profesorii vin îmbrăcați în frac, în fine în altele ei vin, ca și în școalele noastre, îmbrăcați ca simpli muritorii.

Care sunt școalele cele mai moderne?

Costumul le arată: sunt cele din urmă cum de exemplu: Școala de științe politice, Școala Louvru-lui, Școala de documente și alte creațiuni ale veacului al XIX-lea.

Facultatea de drept, bătrîna facultate de drept ale cărei origini se perd în veacul al XIII-lea, intră în prima categorie.

Între aceste trei genuri de școli, care e cea mai

rațională în privința costumului profesorilor? Fivor oare școalele a căror origine se perde în negura evului mediu, or școalele fondate în veacul al XIX-lea.

Dacă sistemul celor vechi era bun, cum se face că nu l'au adoptat și școalele noi?

«Ecole de chartes» a fost fondată în 1821 de guvern, iar școala liberă de științe politice, o jumătate de secol mai târziu prin inițiativa privată a mai multor distinși bărbați ai Franței. E natural să ne întrebăm: pentru ce aceia care au organizat aceste școale, și guvernul și particulari eminenți, n'au admis costumul profesorilor într'o țară în care costumul special al oficiurilor e de tradițiune? Aveau exemple numeroase înaintea ochilor, pentru ce n'au urmat aceste exemple?

Pentru ce?

De sigur, fiind-că acei distinși bărbați au înțeles că dacă odinioară medicii, de exemplu, credeau că impun prin costume profesionale, care în realitate însă provocau ilaritatea încă în veacul al XVII-lea astăzi aceste costume ne lasă indiferenți în cazul cel mai favorabil celor care le poartă. Mai înțelegeau că dacă costumul rămâne acolo unde există din cauza tradițiunii, nu e un cuvânt al introduce acolo unde n'a existat, întinzând aplicațiunea unei instituțiuni neintemeiată pe rațiune. Și se vor fi gândit în fine că costumele speciale, tind din ce în ce să se restrângă la teatru și la bal mascat, unde trebuiesc ocupați ochii, iar nu acolo unde trebuie să funcționeze rațiunea.

În resumat baroul nostru s'a format în veacul al XIX-lea; rog pe onor consiliu de disciplină de Ilfov, să nu-l îmbrace cu ișlicul francez din veacul al XIV-lea, căci baroul nostru nu este nici francez, nici nu datează din acele timpuri vechi.

Să-i lase mai bine ținuta sa modernă, care n'a împedat pe Bosianu, Costa-Foru, Boerescu și Grădișteanu să pună baroul nostru la nivelul celor mai ilustre barouri din streinătate.

I. TANOVICIANU

Uniforma Avocaților

Iată o chestiune care a dat loc la aprinse și foarte folositoare discuțiuni între membrii baroului nostru.

Zic discuțiuni folositoare, fiind-că nici o dată nu s'au desbătut între confrăți cu mai multă inimă și cu mai mult dor de îndreptare, relele de cari suferă Corpul avocaților noștri. Era și firesc să se petreacă lucrul acesta. Acei cari sunt pentru uniformă susțin că ea constituie unul din mijloacele cu ajutorul căruia vom asigura înălțarea Corpului; acei cari sunt contra uniformeii, susțin că nu prin portul uniformeii se poate ajunge la înălțarea Corpului, ci prin cutare și cutare mijloc etc....; dar și

unii și alții constată, cum zic, că corpul suferă de multe rele, și unii și alții se întrec a desbate și a găsi mijloacele de îndreptare.

Tot e un bine, căci din discuțiune, și mai cu seamă din discuțiunile unui asemenea Corp, nu poate eși de cât lumină.

Autorul discuțiunilor de cari vorbesc mai sus este actualul Consiliu de disciplină, care prin decisiunea sa din 13 Decembrie 1903 obligă pe avocați a purta uniforma prevăzută în decretul din Decembrie 1864.

În contra acestei decisiuni s'au ridicat obiecțiunile despre care vorbesc în numerile trecute ale acestui ziar, d-nii Petru Grădișteanu și D. Comșa.

E o chestiune care, cum zic, animă cu deosebire Corpul.

La barou circulă două liste, una a acelor cari sunt pentru uniformă, alta a contra-uniformiștilor — cum i numesc unii — și câte discursuri pentru obținerea unei semnături!

Unii și iaă angajamentul a veni în uniformă înainte de 1 Februarie, pentru a și manifesta cu chipul acesta încrederea ce au în legalitatea și foloasele decisiunii Consiliului, alții declară că vor refusa categoric a îmbrăca uniforma; unii cer convocarea adunării generale a Corpului, alții propun suspendarea decisiunii Consiliului până se va vedea rezultatul proiectului depus de d-l Grădișteanu, etc. etc.

Și pe când camera avocaților vueste de discursuri, de laude, de protestări etc....., pe ușile celor trei Curți de apel din București au apărut aflate prin cari d-nii Președinți ai acestor Curți fac cunoscut că considerând decisiunea Consiliului de disciplină ca legală, d-nii avocați sunt obligați a se prezenta cu începere de la 1 Februarie 1904 în uniformă.

Ei bine, ziceau unii dintre contra-uniformiști, chiar dacă Curțile au luat această dispozițiune, vom discuta chestiunea și vom dovedi că decisiunea consiliului nu e legală.

— Aveți acest drept, răspundeau uniformiștii, dar pentru ca să puteți discuta această chestiune trebuie să veniți în uniformă, și o dată în uniformă..., vă veți deprinde.

* * *

Declar că sunt cu desăvârșire, de părerea actualului Consiliu de disciplină, că prin urmare, găsesc decisiunea sa și legală și conformă intereselor Corpului.

Am ascultat argumentele contra-uniformiștilor, am citit articolele frumoase ale d-lui Comșa, am citit articolul învățatului și tot-d'auna inimosului d-l Petru Grădișteanu..., am rămas însă neclintit în convingerea mea.

Cari sunt considerațiunile pentru care găsesc decisiunea Consiliului, ca absolut legală?

Înainte de a arăta aceste considerațiuni însă, cred că trebuie să simplificăm discuțiunea.

Ceia ce ne interesează în mod exclusiv, este să vedem, dacă pentru portul uniformeii avocaților, există sau nu o obligațiune legală. Atât și nimic mai mult. N'avem să ne ocupăm prin urmare de alte considerațiuni, de exemplu, dacă roba e igienică, practică etc., fiind-că, sau roba este legalmente obligatorie, și atunci ea trebuie impusă cu toate relele cari le-ar avea, sau nu este legalmente

obligatorie, și atunci ea nu poate fi impusă, ori câte avantaje ar presenta.

Prin urmare, să examinăm chestiunea numai din punctul de vedere legal.

La 24 Decembre 1864 apare decretul prin care magistrații și avocații sunt obligați a purta uniformă, când sunt în seanță.

Acest decret este primul element pe care Consiliul și sprijină decisiunea sa, și deci, nu e de mirare să vedem pe adversarii silinduse să-l înlăture cu totul.

În adevăr, iată ce susțin adversarii noștri :

«Decretul din 1864 este nul:

I. Pentru că acest decret nu putea reglementa portul uniformei avocaților, de vreme ce art. 12 din legea Corpului de avocați, *anterioară acestui decret*, nu recunoaște de cât adunărilor generale ale avocaților dreptul de a face regulamente speciale Corpului.

II. Acest regulament se face în virtutea art. 82 din legea Curții de casație, prin urmare el nu putea reglementa de cât uniforma acelei Curții, și nu uniforma avocaților.

Iată ce am de răspuns la aceste obiecțiuni.

La prima obiecțiune :

De și legea Corpului de avocați, are o dată anterioară decretului—legea e din 4 Decembre 1864, decretul din 24 Decembre 1864—totuși din punctul de vedere al formării consiliilor de disciplină, prin art. 27 și 29 se stabilește lămurit că, această lege nu și poate produce efectele sale, de cât o lună cel puțin după promulgarea sa, adică cel mai de vreme la 4 Ianuarie 1865, *deci la o dată posterioară decretului*.

La a doua obiecțiune :

Decretul în chestiune se dă în vederea reglementării unei legi—art. 82 din legea Curții de casație—, prin urmare el este un regulament, și întru cât acest regulament nu modifică nici nu suspendă o lege, el este, conform art. 93 din constituție, perfect valabil.

Negreșit că ar fi fost mai regulat ca reglementarea uniformei avocaților să se facă avându-se în vedere legea lor și nu legea Curții de casație, dar am arătat că în momentul când apare decretul în chestiune, legea avocaților nu intrase încă în aplicare.

Pentru aceste motive cred că obiecțiunile aduse de adversarii contra decretului din 1864 sunt absolut nefundate, și că acel decret este un regulament valabil în toată puterea cuvântului.

O dată admis că decretul din 1864 este perfect valabil, adversarii ne ridică altă obiecțiune. Acest decret zic dênșii, a fost modificat prin decretul din Iunie 1869, care declară în art. 3 că uniforma, în cea ce privește pe avocați, va fi, de o cam dată, facultativă. Și cum de la 1869 până astăzi n'a intervenit vre-o lege, sau vre un regulament, care să declare uniforma avocaților obligatorie, ne găsim încă sub imperiul facultativității decretului din 1869.

Acest argument al adversarilor ar fi serios dacă înainte de 1869 și după 1869 n'ar fi intervenit două legi: una la 1865 alta la 1900, din a cărora interpretare sinceră să nu deducem că contra-uniformiștii sunt în mare eroare.

Eü susțin că legea de procedură civilă din 1865 a consfințit dispozițiunile decretului din 1864, dând acestui decret caracter legal, iar legea de procedură civilă din 1900 a înlăturat ori-ce îndoială asupra legalității pe care se reazimă obligațiunea impusă avocaților de a purta uniforma.

Să examinăm:

La 1 Decembre 1865 se promulgă legea de procedură civilă, care în art. 88 spune lucrul următor: «Acei cari asistă la ședințe vor fi cu capul descoperit și vor sta cu respect.

Procurorii și avocații vor putea ține toca pe cap când nu vor lua concluziuni sau când nu vor pleda».

Ce caută acest al II-lea aliniat în legea de procedură civilă? Are el un rost, un sens, sau sunt vorbe goale, pe cari legiuitorul le trânteste în mod inconștient în lege?

Adversarii ne spun că acest aliniat se datorește inadvertenței, pentru că legiuitorul a comis eroarea de a crede că decretul din 1864 ar fi valabil.

Am arătat mai sus pentru ce cred că decretul din 1864 este un regulament valabil în toată puterea cuvântului.

Nu mai revin.

Și atunci chestiunea se pune ast-fel: Iată un decret care obligă pe avocați a purta uniformă. Peste un an de la data acestui decret vine o lege ale căreia dispozițiuni sunt copiate după legi străine. În această lege găsim ici și colo câte o dispozițiune originală. Dintre aceste rări dispozițiuni originale face parte și aliniatul al II-lea al art. 88, pe care nu-l găsim în art. 88 respectiv frances.

Ce rost are dar această dispozițiune originală din art. 88 al Procedurii civile?

A vrut legiuitorul să aducă o mică modificare decretului din 64 permițând prin lege procurorilor și avocaților să poarte toca, lucru ce nu l'permitea decretul?

Dar pentru asta nu era nevoie de o lege.

Cum? O chestiune de principiu să fie stabilită printr'un decret, și o chestiune de amănunt prin care se aduce o neînsemnată modificare principiului, să fie stabilită prin lege? Cu alte vorbe, în speța noastră, decretul e lege iar legea e regulamentul?

Nu cred că se poate găsi cine-va care să dea chestiunei o asemenea interpretare.

Atunci, ce a înțeles să facă legiuitorul?

A vrut, cum ziceam, să trântescă în lege vorbe goale, fără nici un motiv fără nici un scop? Aliniatul al II-lea din art. 88 este un act de inconștientă?

Dacă nu e inadvertență, dacă nu poate fi interpretat textul în sensul că legea de procedură civilă ar fi un regulament al decretului din 1864, dacă inconștientă nu e, atunci nu se poate da articolului 88 altă interpretare de cât că legiuitorul procedurii civile a înțeles să consfințească decretul din 1864, să îi dea, cum ziceam, caracter legal.

Și dovadă evidentă că aceasta este singura interpretare posibilă a art. 88 din procedură este că, așa a hotărât adunarea legiuitoare la anul 1900, cu ocaziunea desbaterei acestui articol, cum voi arăta imediat.

Înainte de 1900 însă, avem decretul din 1869, pe care ni'l opun adversarii, și despre care voi zice foarte puține cuvinte.

Este cunoscut motivul care a dat naștere decretului din 1869.

La 1868 ministrul de justiție de pe vremi, ceruse Domnului abrogarea decretului din 1864, care impunea magistratilor și avocaților portul uniformei.

La 1869 alt ministru de justiție, d-l Boerescu, arată Domnului, printr'un raport, că nu se poate abroga decretul din 1864 cum ceruse predecesorul său la 1868, pentru motivul că acel decret a dobândit prin legea de procedură civilă art. 88—puterea de lege, și o lege nu se poate abroga printr'un decret.

Va să zică, încă o dată d-l Boerescu spune prin raportul său:

1. Că decretul din 1864 a dobândit putere de lege.
2. Că fiind ast-fel, acea lege nu se poate modifica de cât tot prin lege, și nu prin decret.

Și cu toate acestea, aceluiași ministru care spunea în mod formal că uniforma este obligatorie în virtutea unei legi, același ministru zic, cere Domnului ca printr'un decret să declare uniforma pentru avocați, de o cam dată, facultativă! Cu alte vorbe, același ministru care spunea că o lege nu se poate abroga printr'un decret, cere Domnului să suspende efectul legii printr'un decret!

Este destul să arăt această contradicție flagrantă în care se pune singur autorul decretului din 1869, pentru ca să vadă ori cine că acel decret trebuie considerat ca nul în dispozițiunea articolului 3 prin care el, decretul, suspendă efectul legii, declarând facultativ portul uniformei avocaților, pe care o lege 'l declara obligatoriu.

Să nu mai vorbim deci despre decretul de la 1869 în cea ce privește pe avocați.

Ajung ast-fel la legea de procedură civilă din 1900.

Aci vom găsi, cred eu, rezolvarea hotărâtoare a problemei ce ne preocupă.

Cu ocaziunea reformei legii de procedură civilă, autorul legii, d-l Dissescu, propunea la art. 88 înlocuirea cuvântului *pleda* prin *vorbi*.

Ajungând în Senat desbaterile la acest articol, d-l Senator V. Poenaru propune a se menține vechea redacțiune a articolului, să rămână adică tot cuvântul *pleda*, cum era în vechiul text.

Cu această ocaziune d-l V. Poenaru, adresează d-lui ministru de justiție următoarea întrebare:

«Este vorba în acest articol de avocați și de dreptul lor de a pune toca în cap.

Este cunoscut tuturor că dispozițiunea de a purta uniformă robă și tocă, nu se aplică astă-zî membrilor baroului avocaților; ei nu pledează astă-zî ast-fel.

Prin urmare, ca să se vorbească că avocații au dreptul de a ține toca pe cap în sala de ședință, când vor vorbi, mi se pare că este un lucru care nu se va întâmpla nici o dată, pentru cuvântul foarte simplu că n'au tocă.

Ași întreba dar pe d-l ministru al justiției: este în intențiunea d-sale a schimba starea de lucruri de astă-zî și a impune avocaților să poarte costumul când pledează?

D. ministru al justiții C. Dissescu: Întâi observ că dispozițiunea aceasta privitoare la modul de a păstra toca sau a nu o păstra, *implică în sine ideea costumului.*

E adevărat; în această privință eu n'am făcut nici o modificare în dispozițiunea legii ci am fă-

cut o mică schimbare de redacție. Și acum mă întrebă d-l Poenaru: «Dar printr'o asemenea dispozițiune nu se aduce o schimbare la starea de fapt de astă-zî?»

Eu presupun că n'ași modifica de loc textul; nu avem de rezolvat chestiunea costumului obligatoriu sau neobligatoriu, **pentru că legalmente costumul e obligatoriu.** dar în fapt nu este. Este o dispozițiune de acelea cari nu se prevăd sub pedeapsă de nulitate, e ceva de obicei și care privește disciplina judecătorească. Chestiunea rămâne în starea în care este astă-zî; dispozițiunea legii nu prejudică nimic; constatăm numai că e o rînduiala de lege, care de fapt nu se execută».

Din aceste desbateri rezultă că d-l Poenaru spunea lămurit ministrului:

Pentru ce se menține în lege dispozițiunea privitoare la costumul avocaților, când această lege nu se aplică? Are d-l ministru intențiunea să schimbe starea actuală de lucruri, să impună avocaților a purta costumul când pledează?

Și ministrul răspundea că chestiunea costumului e rezolvată, pentru că legalmente costumul e obligatoriu, dar rînduiala legii de fapt nu se execută.

Va să zică din desbaterile parlamentare cari au avut loc cu ocaziunea votării art. 88 din procedura civilă, rezultă lămurit că costumul pentru avocați este legalmente obligatoriu.

Măi poate fi vre-o îndoială asupra acestui lucru? Mă rog, aci nu măi e vorba de o declarațiune făcută de ministru într'un raport privitor la un decret, sau într'o convorbire particulară; aci e vorba de acele desbateri, de acele declarațiuni cari pretutindenți s'ervesc de basă la interpretarea legilor.

Nu există țară constituțională în lume, în care doctrina și jurisprudența să nu se serve la interpretarea legilor în primul rând, de desbaterile parlamentare.

Și nici că poate fi punct măi luminos de orientare, de cât acesta.

Ast-fel fiind, mă întreb încă odată: se măi poate îndoii cine-va că costumul pentru avocați e obligatoriu prin lege?

Ei bine, contra—uniformiștii au găsit și aci o obiecțiune de făcut.

Este adevărat, zic dênșii, că ministrul a făcut această declarație în parlament, dar această declarațiune *n'are nici-o importanță* (!), și în tot cazul ministrul declară că dispozițiunea din lege n'are sancțiune, este—cum se zice în resumatul desbaterilor din procedura d-lor Cesărescu, Mironescu și Alexandrescu—o dispozițiune de lege *platonice*!

Ei bine, afirm cu cea măi hotărâită convingere că contra—uniformiștii nu sunt, nu pot fi sinceri, când susțin asemenea argumente.

Nu măi vorbesc despre importanța sa neimportantă desbaterilor parlamentare. Este de prisos.

Dar în cea ce privește declarațiunea ministrului că dispozițiunea din lege e platonice, cred că lucrul trebuie limpezit.

Ce vor să înțeleagă adversarii noștri din această declarație a ministrului? Cum că în legislațiunea română sunt două feluri de legi: legi platonice și legi efective?

Nu măi vine să cred. În legi nu putem găsi de cât dispozițiuni cari trebuiesc respectate, cărora trebuie să ne supunem. Legile nu pot conține dis-

pozițiuni platonice, desiderate. Legea e lege (1).

Nu cred, prin urmare, că aceasta a vrut să înțeleagă d-l Dissescu prin declarațiunea făcută în Senat.

Din contră, d-l Dissescu vorbind despre această rânduială de lege, care de fapt nu se execută, care e ceva de obicei, *ceva care privește disciplina judecătorească*, pare a ne spune—și acesta e adevărul—că obligațiunea impusă avocaților de a purta uniformă, este supusă, din punctul de vedere al sancțiunei, disciplinei despre care se vorbește în art. 86 și urm. din Codul de procedură civilă.

Sancțiunea stă în dreptul ce are conducătorul debaterilor de a nu permite avocatului să pronanțe un cuvânt în instanță, în calitate de avocat, de cât atunci când, în conformitate cu legea, va fi în uniformă.

Acestea sunt considerațiunile pentru cari, terminând, declar încă o dată că sunt cu desăvîrșire de părerea Consiliului nostru de disciplină, a căruia măsură o găsesc perfect legală și conformă intereselor Corpului.

Em. M. Dan
Avocat

R O B A

Mă grăbesc a răspunde invitațiunei ce ne faceți de a ne pronunța în chestia robei.

Mai mulți avocați din Baroul de Ialomița, am și făcut azi cerere d-lui decan de a pune în discuția Consiliului nostru de ordine, chestiunea introducerii robei, și vă putem anunța că, chiar dacă s'ar respinge cererea noastră, semnatarii petițiunei totuși vom începe a pleda în robă.

Prin urmare, în Ialomița, chestiunea robei este controversată, însă are partisanii foarte numeroși și convinși.

Argumentele pentru robă se găsesc în toate tratatele asupra profesiunei de avocat; deci cred inutil a le transcri aici. De altmintrelea o parte din ele au fost resumate cu mult talent de d. V. Athanasovici, în ziarul *Dreptul* No. 3, din anul curent.

Cred mai necesar a discuta argumentele adversarilor pe care le-am auzit azi în o discuție ce am provocat :

I

Roba nu intră în tradițiunile Baroului român.

Argumentul acesta mi se pare cu totul lipsit de temeinicie. Baroul nostru a primit o organizație, și aceea foarte rudimentară, abia în 1864; deci cum să existe tradițiuni în materia aceasta ?

Tradițiunile baroului, și chiar ale judecătorilor, anterioare lui 1864, este mai demn să le dăm uitărei.

Xenopol, în domnia lui Cuza Vodă, vol. II, pag. 57, ne reproduce un fragment din circulara Ministrului de justiție, din 7 Iulie 1860, către magistrați, prin care le interzice de a mai primi mită.

În mesagiul său din 6 Decembrie 1859, Cuza Vodă cere ca «ministerul justiției să constate averea magistraților când vor intra în funcțiune, precum și creșterea sau micșorarea ce s'ar întâmpla acestei stări».

Acesta fiind nivelul moral al magistraturei noastre din trecut, evident că și al baroului era identic.

Se povestește și azi, cu mult humor, în Baroul de Ilfov, de obiceiurile unui domn avocat decedat, care dresase feciorul

(1) Dacă ar fi să glumim a ști întreba : Nici aliniatul I al art. 88 care spune că justițiabilii vor sta în ședință cu capul descoperit, n'are sancțiune înscrisă în lege. Ei, nu cum va s'ar putea zice că în lipsa unui text care să stabilească sancțiunea, justițiabilul poate sta în ședință cu căciula în cap ?

să'i aducă pe o tavă de argint o pretinsă invitațiune la masă la Palat, de câte ori se afla în convorbire cu vre-un client în biuroul său.

Nu mai invoacă aproape nimeni tradițiunea, în chestiuni de conservare moravurilor noastre naționale, atât de sănătoase, etc., și o invocăm reamintind o epocă rușinoasă a băroului ?

II

Roba, așa cum este prevădută în decretul din 1864, este prea severă. reamintește oare-cum sistemul preotesc. Să pledăm în redingotă etc. Răspund : Este foarte natural ca avocații să pledeze într'o uniformă, care se aseamănă cât se poate mai mult de a magistraților ; redingota este o haină prea luxoasă, pe care nu pot să 'ș-o procure avocații săraci, sau chiar cei cu venituri mai mari, însă împovărați de greutate.

Voi în bară numai deosebiri de merite, nu de avuții.

În cele câte-va barouri străine, în care s'a permis a intra doamnele, nici chiar ele nu fac obiecțiuni că roba este un costum prea sever.

Să nu fim bărbații Români, mai cocheti de cât colegile noastre Parisiene. În materie de gust nu au Parisienii de primit lecții de la noi !

III

Să moralisăm întâi barou, și apoi să 'i reglementăm portul.

Nu ved întru ce, un costum decent, poate întârzia moralizarea, acolo unde ea nu este completă. Ambele chestiuni se pot urmări în acelaș timp.

Poate că și lipsa robei, a făcut să se înrădăceze în mulți colegi convingerea că Baroul român nu este o instituțiune la fel cu aceea din statele civilizate, în care avocații au un ideal, să înlesnească buna distribuire a justiției, ci se consideră de mulți ca un negoț având de unic scop câștigul material prin ori-ce mijloace, și în detrimentul or-cui.

Rog să mi se permită să public un cas personal :

Acum câte-va luni, a venit la mine acasă, o doamnă întrebând de d-l avocat A. N.

Eu sunt, Doamnă, 'i răspunsei. Nu se poate, i'mi obiectă. D-l avocat A. N. este alt-fel, și a început să mi'l descrie cum și'l inchipuia.

Am rugat'o să se explice, și atunci mi a narat că având un proces de intentat la tribunalul Ialomița, s'a consultat cu o rudă a sa de aproape, vechiul client al meu, care i-a dat o recomandatie către mine ; însă pe sala tribunalului un șnapan mi-a usurpat numele, i-a luat bani și actele, și 'i a recomandat să vie acasă, arătând chiar locuința mea.

Și astăzi acea doamnă este păgubașă de bani și acte.

Cel puțin pe sălile tribunalelor, asemenea triste incidente nu se vor mai repeta, când avocații vom purta roba.

Prin urmare argumentele contra robei sunt neintemeiate, și în județul nostru, o vom introduce căți va avocați, chiar dacă Consiliu de ordine, nu va voi să o facă obligatorie pentru toți.

Sperăm că și autorii proiectului de lege, prezentat Senatului, nu vor legifera chiar interzicerea ei.

Anghel Nicolau
Avocat

Călărași, 15 Ianuarie 1904

Tot în chestiunea uniformei avocaților

În urma plebiscitului publicat de noi în *Curierul Judiciar* No. 4, din 15 cor., prin care rugam ca toți acei cari sunt pentru, sau contra impunerii uniformei avocaților, să ne trimită înscris părerile lor, fie sau nu motivate spre o se publica, am primit articolele d-lui *Em. M. Dan*, membru în comitetul de redacție al ziarului nostru cum și articolul d-lui *Anghel Nicolau*, avocat din Călărași, pe care le publicăm în acest număr, și cari sude în măsura luată ca avocații să se presinte în robă când vor pleda.

Am primit asemenea :

1. O petițiune semnată de 61 avocați ai Baroului de Ilfov,

adresată d-lui Decan al Consiliului de disciplină, prin care solicită a se convoca o adunare generală a Corpului de avocați, pentru a se pronunța asupra măsurii luate de d-lui purta sa nu roba, în mod obligator;

2. O altă petițiune semnată de 117 avocați, tot al Baroului de Ilfov, adresată d-lui Președinte al Senatului, care susține și cer votarea proiectului de lege de d-l Senator Petru Grădișteanu, pentru desființarea uniformei avocaților; și

3. O încheiere semnată de 80 avocați, al Baroului de Ilfov, care în mod energetic desaproabă măsura luate de Consiliul de disciplină, prin care le impune roba, fără ca Corpul întreg al avocaților să fi fost consultat.

Ne ținem de cuvânt, și toate acestea le publicăm, fără a trage, de o cam dată, vre-o concluziune.

Am fi dorit să publicăm și încheierea ce a semnat un alt grup de avocați care aprobă în totul deciziunea Consiliului, dar ea nu ne-a parvenit până în momentul când ziarul s'a pus sub presă.

Iată cuprinsul acestor petițiuni și încheiere :

Petiția adresată Decanului de un număr de avocați din Capitală, pentru a se convoca adunarea generală a Corpului, în chestiunea uniformei avocaților :

Domnule Decan,

Fiind-că cu ocazia dispozițiunii luate de Onor. Consiliul de disciplină, în ședința de la 13 Decembre anul expirat 1903, cu privire la uniforma ce ar trebui să purtăm în timpul ședințelor judecătorești, s'a scăpat din vedere a se consulta întreg corpul asupra acestei chestiuni de o importanță capitală, atât asupra oportunității măsuri luate, cât și din punctul de vedere practic al măsuri însăși; subscrișii membrii în Baroul județului Ilfov, cu onoare vă rugăm să bine-voiți a convoca de urgență adunarea generală a corpului; pentru ca în urma discuțiilor și deliberărilor absolut necesare întru asemenea materie, să se decidă după cum corpul întreg va chibzui mai bine în propriul său interes.

Primiți, vă rugăm Domnule Decan, expresiunea înaltei noastre stime și considerațiuni.

(ss) C. Nacu, G. Angheliescu, P. Veropol, C. I. Polizu, Horia Rosseti, Aurel Comănescu, Petre D. Sfetcu, D. N. Comșa, N. A. Papadat, T. Borneanu, H. Fundățeanu, D. Dobrescu, P. Negulescu, Aurel Iliescu, M. Ghimpa, Virgil Alexandrescu, Take Policrat, G. G. Mironescu, Virgil N. Dărescu, A. Pretorian, N. Alexandrescu, T. Boală, Cesar T. Pascu, I. Rădoi, Scarlat Arion, N. Dragomirescu, Alexandru Până, M. G. Băileanu, Al. I. Ulubeanu, M. Zeuceanu, E. Petrescu, I. A. Filiti, N. D. Dumitrescu, G. Catinescu, Gr. M. Jipescu, C. C. Bosianu, C. Radu, Ion Hera, St. G. Carpen, A. Demetrian, D. Arțareanu, Ștefan Mihăescu, George Kiriac, M. Nițescu, Chr. Teodoru, Octav O. Sorescu, E. Rădulescu, D. Alexandrescu, Gr. Stănescu-Jiu, Filip Rădulescu, D. Rădulescu, D. Bălăceanu, N. Obreja, I. Atanasiu, Al. Z. Teodorescu, Lefteriu, Al. Șonțu, Pișca, Gh. Vasiliu, Ion N. Nicolescu, Mircea Petrescu, I. Ciuleș.

Petițiunea unui mare număr de avocați ai jud. Ilfov, dată d-lui Președinte al Senatului pentru susținerea votării Proiectului de lege al d-lui senator P. Grădișteanu, în chestiunea uniformei avocaților :

Domnule Președinte,

Vă rugăm să luați în cercetare și să votați proiectul d-lui Petre Grădișteanu, relativ la costumele avocaților.

Sunt aproape 40 de ani de când decretul nemuritorului Cuza asupra costumului avocaților a căzut în desuetudine. Acest nemuritor domn al Românilor a avut și el, ca toți oamenii mari, fanteziile lui. Una din acestea a fost introducerea costumului pentru magistrați și pentru avocați.

Patronat de Napoleon al III-lea, Impăratului Francesilor, iubitor al Franței cum suntem noi toți Românilor, a căutat să aplice și ce e bun și ce e rău de la Francesi.

Fără a cugeta că instituția costumului la Francesi

este o instituție datorită educației istorice a poporului frances, că are rădăcini în obiceiurile feudale; fără să se gândească că noi Românilor suntem o națiune democratică din cea mai adâncă antichitate; fără să se gândească că la noi n'a existat nici nobilime de naștere nici nobilime de rochie (robe); fără să se gândească că numai în timpurile domniei fanariotice au existat costume; fără să se gândească că împrumuturile trebuiesc făcute cu discernământ, și când se potrivească cu caracterul, educația și istoria neamului, nemuritorului Cuza a introdus costumele la magistrați și la întins și la avocați.

La magistrați s'a aplicat perpetuu la Curtea de Casațiune, iar la cel-l'alți magistrați și la avocați a înțecat de a fi aplicat chiar în timpul domniei lui Cuza.

La magistrații celor-l'alte instanțe a fost introdus din nou, după o trecere de aproape de 30 ani.

La avocați vrea să l'introducă din nou noul decan d-l Mihaail Antonescu.

Domni Costaforu, B. Boerescu, C. Bosianu, Aristid Pascal, George Vernescu, Petre Grădișteanu, Dimitrie Giani, G. Danielopol, în timp de aproape 40 de ani nu s'au gândit să l'introducă.

Iar d-l Mihail Antonescu, fără măcar să consulte Corpul avocaților, din unica și înalta lui autoritate și mare sa știință, a dispus reînființarea costumului.

Această reînființare este în contra voinței avocaților dovedită prin mai bine de trei-zeci de ani de desființare disuetudinală. Chiar marele Cuza care l'a înființat n'a încuviințat reaplicarea lui, ci l'a lăsat să cadă în disuetudine.

Rugăm, dar, pe Senat să bine voiască a aproba proiectul de lege propus după inițiativa d-lui Petre Grădișteanu, declarând că avocații sunt liberi a se prezenta fără costum înaintea instanțelor judecătorești, rămânând ca acei cari vor să acopere goliciunea fondului cu aparența formei să se îmbrace ca și pară mai prezentabilă, întru cât până acum nu există nici o dispozițiune legală obligatoare.

Bine voiți, a primi Domnule Președinte, asigurarea înaltei noastre considerațiuni.

București 1904, Ianuarie.

Avocați ai județului Ilfov:

(Semnați) I. Condeescu, Th. Borneanu, M. Poenaru-Bordea, George Danielopolu, Gr. Stănescu-Jiu, Gr. Rădulescu, C. Popovici, D. D. Alexandrescu, Filip Rădulescu, Al. Z. Theodorescu, D. Bălăceanu, Bonifaciu Pittiș, A. Tomasiu, C. C. Bosianu, I. Grigorian, Ang. Athanasiu, I. Borș, Gr. M. Jipescu, D. Iliescu, Filipeanu, Lefter. I. A. Ciuleș, George Chiru, Mache Solomonescu, B. B., E. K. Eremiescu, D. Iochimescu, Alexandru Pastia, G. Droc.-Barcian, Al. Ionescu, C. Radu, Gr. Vasiliu, I. Const. Solomonescu, P. Burdeanu, St. Chirizescu, C. G. Protopopescu, Chr. Teodoru, N. Darvari, C. V. Botez, St. M. Șoimescu, Eug. Petrescu, G. Boldur-Voinescu, Sachelarie Jean, N. P. Veropol, C. I. Polysu, C. Ștefănescu, Aurel C. Comănescu, Gr. Vizulea, Const. Georgiad, Al. Pană, Virgil Dărăscu, I. T. Șeinescu, P. Hurmuzescu, D. Meedinteanu, Octav O. Sorescu, A. G. Danielopol, N. Stănescu-Goliad, G. Giuvelca, G. Cerchez, Virgil Alexandrescu, I. Costinsky, C. Rădulescu, G. I. Stoenscu, C. Triandafil, Th. M. Popp, G. Ercul, I. C. Livian, S. Dumitrescu, N. P. Vlahlidi, C. Paraschivescu, A. Demetrian, Ion Nicolescu, Mircea Petrescu, I. B. Constantinescu, M. M. Doicescu, P. Ștefănescu, M. Pallă, A. Trîșcu, N. Ghîtescu, I. Polisu, I. H. Constantinescu, D. C. Rusovici, N. G. Saita, D. N. Comșa Sp. Ciuleș, N. Obreja, D. Constantinescu, St. Darie, N. Naumescu, Al. Chrisighi, D. Dimitriu, Ch. Nirescher, I. Moșoi, G. Borcea, Ion Hera, Al. Iacobescu, St. G. Karpen, Th. I. Ciuștea, Em. D. Ponenaru, G. Stănescu, T. Moscu, P. Demetrian, M. Triandafil, I. Berdescu, I. Ionescu, M. Pitzurescu, P. Negulescu, I. V. Cretzu, A. Popescu, Th. Murgeanu, A. P. Protopopescu, Emil E. Severin, Al. R. Protopopescu, I. Rosei, Kirizescu, Ion Florescu.

Maî mnlți avocați din capitală au subscris următoarea rezoluțiune în chestiunea robei avocaților :

RESOLUȚIUNE

În fața măsurii luate de către Consiliul de disciplină, de a se introduce, cu începere de la 1 Februarie, anul curent 1904, portul obligator al robei de către avocați, măsură pentru aplicarea căreia Decanul a și intervenit către instanțele judecătorești, spre a o executa ;

În fața nelegalității acestei măsuri, intru cât până în prezent nici o dispozițiune legală nu există care să impue avocaților portul obligator al vre unui costum ;

În fața atitudinii lipsite de deferență a Consiliului de disciplină și atingătoare în supremul grad a drepturilor, prerogativelor și demnității Corpului de avocați, cari au fost nesocotite de către Consiliul de disciplină, prin impunerea, fără a consulta mai întâi Corpul, a unei măsuri care îl privește atât de direct, și care numai prin abuz de autoritate a putut fi luată din parte-i ;

Subsemnații, avocați ai județului Ilfov ;

Alarmați și revoltați de o asemenea măsură, noi, care ținem ca libertatea și independența Corpului avocaților să nu fie întru nimic atinse și știrbite ; găsim de a noastră datorie de a protesta cu toată energia contra unor asemenea tendințe ale Consiliului de disciplină și a lucra cu cea mai mare bărbăție pentru reîntrarea lui în legalitate, făcându-l să revie asupra măsurii luate și a respecta în toate ocaziunile prerogativele și drepturile corpului, pe cari nu permitem nimenui a le nesocoti.

București, 1904 Ianuarie

(ss) A. Vericeanu, George Danielopolu, Th. Borneanu, C. Broșteanu, D. Bălăceanu, N. G. Saita, I. Moșoi, Petru Burdeanu, I. B. Constantinescu, N. Ghișescu, Virgil Dărăscu, C. I. Polysu, St. M. Soimescu, D. N. Comșa, C. Parașchivescu, A. Demetrian, Gr. M. Jipescu, C. C. Bosianu, Gr. Stănescu-Jiu, Alexandru Pastia, I. A. Ciuley, George Chiru, Ang. Athanasiu, C. Poppovici, Lefter. A. Tomasiu, D. Alexandrescu, Mache Solomonescu, Filip Rădulescu, E. K. Eremiescu, Bonifaciu Pittișu, B. Butanu, N. P. Vlahidi, C. Radu, St. Chiritzescu, A. G. Danielopolu, D. Ioachimescu, E. Pișca, Gr. Vasiliu, Droc. Barcian, C. Protopopescu, George Chiriac, I. C. Livian, C. Ștefănescu, Ch. Theodoru, Sachelarie Jean, Aurel C. Comănescu, D. Constantinescu, I. T. Șeinescu, C. N. Stănescu-Goliad, Th. M. Popp, Const. Francovici, G. Ercule, Ion Nicolescu, M. Pallă, St. Darie, Mircea Petrescu, S. Ciulei, D. Dimitrescu, M. M. Doicescu, P. Ștefănescu, Mișu Protopopescu, N. Obreja, D. C. Rusovici, P. Hurmuzescu, G. Giuvelca, D. Meedinteanu, I. Koslinski, C. Triandafil, G. Borcea, Al. Iacobescu, G. Stănescu, Al. P. Protopopescu, M. Triandafil, I. Berdescu, I. Marinescu, T. Moscu, P. Dumitrescu, M. Pitzurescu, Emil E. Severin, C. Popescu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

JUDECĂTORIA OCOLULUI MIZIL, (jud. Buzău)

Audiența de la 18 Iunie 1903

Elena N. Dinulescu cu Gh. Dumitrescu

Cartea de judecată civilă No. 648.

Vânzare.—Ce fel de convențiune este.—Vânzarea unui lucru străin.—Vânzare nulă.—(Art. 1294 și 1295 Codul civil).

Femea măritată.—Convenții încheiate fără autorizația maritală.—Convenții nule.—Dacă se pot ratifica de soț posterior.—Cerere de nulitate din partea femeii.—(Art. 207 Cod civil).

Căsătorie.—Dacă căsătoria civilă trebuie să fie urmată de benedictiunea religioasă.—(Art. 22 din Constituție).

Femea măritată.—Anularea convențiunei încheiată fără au-

torizația soțului.—Dacă poate fi îndatorată a restitui ce a primit.—Casul în care poate fi îndatorată.—(Art. 1098 și 1164 Cod civil).

Garanție.—Chemare în garanție.—Cerere de anulare a unui act de vânzare.—Chemarea garanților în cauză.

1) Vânzarea este o convențiune prin care o persoană transmite alteia proprietatea unui lucru drept un preț, așa că vânzarea are de obiect transmiterea unui drept de proprietate sau unui drept real, și dacă nu se transmite acest drept sau dacă lucrul nu există, nici convențiune nu există în lipsă de obiect, și nu există obiect când acel lucru nu este în patrimoniul vânzătorului.

În asemenea cas vânzare nu există, deci este nul actul de vânzare prin care vânzătorul vinde un lucru străin.

2) Femeia măritată nu poate contracta fără autorizația bărbatului.

Ast-fel, este nul actul de vânzare prin care femeia măritată vinde un obiect fără autorizația sau asistența soțului său, și această nulitate nu poate fi acoperită prin autorizația sau ratificarea posteroară actului de vânzare ce soțul ar da soției sale.

Nulitatea unui asemenea act poate fi cerută chiar de femeia ce l'a făcut.

3) Formele cerute pentru validitatea unei căsătorii se regulează de Codul civil și întru cât Codul civil nu cere pentru ca o căsătorie să fie perfectă să fie însoțită și de benedictiunea religioasă, este suficient a avea îndeplinite numai actele statului civil ca ast-fel căsătoria să fie validă (*).

4) Femeia măritată, obținând anularea actului făcut fără autorizația soțului, nu poate fi îndatorată a restitui ceea ce a primit de cât numai în cazul când l'ar dovedi de creditor că ceea ce i-a dat i-a profitat.

5) Într-o acțiune în anularea unui act de vânzare, cumpărătorul este în drept a chema în garanție pe cei ce i-au garantat validitatea acelei vânzări.

Judecata,

Având în vedere acțiunea intentată, susținerile părților și actele exhibate în instanță, cum și concluziunile scrise depuse de părți ;

Având în vedere că din expunerile de mai sus și actele exhibate resulta că, în momentul confecționării actului de vânzare, reclamanta nu avea calitatea și capacitatea să vândă, de oare ce pământul nu era al ei, ci al minoarei Ioana I. Porumboiu, fca sa, din căsătoria cu primul soț de la care ia ramas moștenire, și care se găsește pusă sub tutelă (vezi dos. No. 1897/98 al acestui jud.) ; apoi reclamanta se afla căsătorită cu N. Dinulescu în momentul confecționării actului de la care a obținut o autorizație posterior actului de vânzare ; Că, prin urmare, reclamanta a vândut un loc străin, așa că între reclamanta Elena N. Dinulescu și G. D-trescu nu exista convenție, căci N. Dinulescu nu figurează în act, deci actul este neoposabil Elenei Dinulescu ;

Având în vedere cererea reconvențională și cea de chemare în garanție, făcută de părătul G. D-trescu prin petițiunile înreg. la No. 2208 și 5804/903 ;

Considerând ca, din instrucția urmată, se constată că, reclamanta Elena N. Dinulescu era căsătorită legitim cu N. Dinulescu în momentul facerii actului de vânzare, a căruia anulare cere, și la facerea căruia n'a avut autorizațiunea maritală, conform art. 199 C. civil. De asemenea se constata ca, pământul vândut de Elena N. Dinulescu, era averea defunctului I. Porumboiu, primul ei soț, pe urma căruia a

(*) A se vedea în această privință, în același sens: Gh. I. Dimitriu Judecătorul Ocol. Simila (Tutova), iar sens contrariu: d-l C. Orănescu, ajutorul aceiași judecătorei, în *Curierul Judiciar* No. 52, din 10 August 1903. A se consulta și monografia directorului nostru d-l D. Alexandresco, în *Curierul Judiciar*, No. 19 din anul 1900, cum și sentința Trib. Teleorman, dată de d-l Ghețu, în *Curierul Judiciar*, No. 1 din anul 1896.

rămas fata Ioana, astăzi decedată, iar atunci în viață, așa că, pământul acesta se cuvenea de drept ficei sale Ioana, ce se găsea sub tutelă, ast-fel că rău și fără drept Elena N. Dinulescu a vândut pământul, pentru care s'a confecționat actul de vânzare autentificat de Trib. Buzău la No. 625/98 și transcris la No. 508/98, întru cât lipsa de consimțământ a soțului este o cauză de nulitate a actelor săvârșite fără această formă; afară de aceasta, s'a vândut un pământ străin și numele vnzătoarei din act este fictiv, întru cât vnzătoarea în acel timp nu putea să poarte numele de Elena I. Porumboiu, știut fiind că femeia are numele bărbatului din momentul contractării căsătoriei legitime;

Considerând că după dispos. art. 1294 și 1295 C. civil, și conform principiilor de drept, vânzarea este o convențiune prin care o persoană transmite alteia proprietatea unui lucru, drept un preț, așa că vânzarea are de obiect transmiterea unui drept de proprietate sau unui drept real, căci dacă nu se transmite acest drept, sau dacă lucrul nu există, nici convențiune nu există în lipsa de obiect; și nu există obiect când acel lucru nu este în patrimoniul vnzătorului, cum este în speță;

Considerând că autorisația soțului Dinulescu, dată prin actul intitulat «garanție», ne-având dată certă, nu poate fi opozabil; și că chiar considerată fiind acea autorisație, din coprinsul ei însuși se vede că a fost dată ulterior facerii actului de vânzare, așa că nu are puterea cerută de lege, fiind posterioară, este nulă și nu ratifică cea ce făcuse femeia, întru cât femeia vnzătoare în momentul facerii actului, era incapabilă de a contracta, căci, atunci nu era autorisată și nici mai din'nainte nu a fost autorisată în acest scop, și că după dispos. art. 207 C. civil, femeia este în drept a, cere ast-fel de nulități;

Considerând asupra susținerii pârâtului că, căsătoria dintre Elena și N. Dinulescu este nulă, în lipsa *benedicțiunii religioase*, basată pe art. 22 din Constituțiune, susținere care se privește de asemenea nefondată, de oare-ce formele cerute pentru validitatea unei căsătorii se regulează de Codul civil, și întru cât Codul civil nu cere pentru ca o căsătorie să fie perfectă să fie însoțită și de benedicțiunea religioasă, este suficient a avea îndeplinite numai actele statului civil ca ast-fel căsătoria să fie validă, cerința care, pentru cazul de față, se vede că este îndeplinită, întru cât formele căsătoriei civile au fost legal întocmite, de și aceste forme sunt, constatate de pârât, fără însă a aduce vre-o dovadă legală în sprijinirea susținerii aceștia;

Considerând asupra cererii din acțiunea reconvențională că, întru cât, din actul de vânzare se vede că Elena N. Dinulescu semnată acolo Porumboiu a primit prețul de 1150 lei și că garantează pe pârâtul cumpărător de vânzare, că de și după dispos. art. 1164 ar părea că femeia nu mai poate fi obligată la restituirea acestor bani, totuși după dispos. aceluiași articol și a art. 1098 C. civil se admite ast-fel de restituiri, dacă se constată că de suma primită a profitat, lucru ce în cazul acesta se dovedește pe deplin din însuși răspunsul dat de reclamantă la interogatorul pus în ziua de 19 Maiu a. c. și aflat în dosar la No. 4, din răspunsuri unde însuși reclamanta afirmă că acei bani i-a cheltuit cu boala minorei Ioana I. Porumboiu, ceia-ce înseamnă că i-a profitat și că deci urmează să fie obligată a plăti acea sumă de bani către pârât, mai ales că astăzi numita este și moștenitoarea defunctei sale fice Ioana I. Porumboiu;

Considerând că cererea de retențiunea imobilului făcută prin aceeași acțiune reconvențională, nejustificându-se cu nimic, acest cap de cerere că ar fi vre-un pericol sau necesitate pentru deținerea imobilului, și că prin neadmiterea acestui punct, hotărîrea ce va urma ar fi amenințată să rămăe platonice prin neadmiterea dreptului de retențiune, urmează a fi respinsă ca netemeinică;

Considerând că asupra cererii de chemare în garanție, întru cât din actul prezentat scris intitulat «Garanție» se constată că atât Nae Zamfirescu cât și N. Dinulescu au garantat această vânzare, act recunoscut de părți, față de care urmează ca neapărat numiții să fie obligați în acest proces ca garanți, iar în ce privește pe Manta Ioniță chemat prin

aceiași cerere, trebuie să fie apărat de pretențiune, de oare-ce numitul nu a săvârșit cele ce i se impută, și că chiar de ar fi făcut erori în calitate de primar, totuși neconstatându-se că s'ar fi pretat la manopere frauduloase, ori că ar fi lucrat de convență cu vre-una din părți în a înșela pe ceilalți, faptul chiar petrecut de este, nu rămăne de cât cel mult ca o eroare de serviciu, săvârșită din cauza simplității și ne-cunoștinței sale de slujbă, cea ce nu-l obligă la pretențiunile pârâtului G. D-trescu;

Ca ast-fel fiind, judecata privește ca fondate cererile părților din proces în totul și în parte și deci urmează a fi admise după cum urmează.

Vzând și art. 1169, 1170, 1206 C. civil, art. 57 legea jud. de pace și art. 112 și următorii Proc. civilă.

Pentru aceste motive admite ca fondată acțiunea intentată de Elena N. Dinulescu cu autorisația soțului său N. Dinulescu contra lui Gh. D-trescu și declară nul actul de vânzare autentificat de Trib. Buzău la No. 625/98 și transcris la No. 508/98 și prin consecință, admite cererea reconvențională și cea de chemare în garanție făcută de pârâtul G. D-trescu, etc.

Judecător (s) **G. D. Nicolescu**

Grefier (s) **I. Șerbănescu.**

BIBLIOGRAFIE

A apărut în Tipografia ziarului nostru, a doua ediție din *Legea electorală pentru Cameră, Senat și Consiliul comunal, însoțită și de noua lege a Procedurei electorale, cum și Jurisprudența pronunțată de Inalta Curte de casație până în anul 1903 inclusiv*. Această lucrare se datorește D-lui **G. Bădulescu**, Grefier la Inalta Curte de casație, membru în Comitetul de redacție al *Curierului Judiciar*, și o recomandăm ca cea mai de folos tutulor Primariilor, Tribunalurilor cum și în special a celor ce se ocupă cu chestiile electorale.

Prețul unui volum este de *lei trei*. Se va expedia la cerere, contra valoare mandat sau timbre poștale, care se vor adresa la Redacția *Curierului Judiciar*, București.

Toge reglementare

Pentru d-nii **ADVOCAȚI** și magistrați

Se găsesc de vânzare în calitate superioară

La magazinul de pălării

RUBENS

CALEA VICTORIEI, 28 ÎN FAȚA POLIȚIEI

UN TĂNER, licențiat în drept, dorește să intre ca secretar la un domn avocat, fără nici o pretențiune.

A se adresa în strada Progresului 8.

D-l **Riveanu**, incasatorul nostru pentru provincie, aflându-se în Moldova după incasarile ziarului nostru, rugăm cu toată insistența a i se da tot concursul pentru incasarea abonamentelor datorate, care se pot achita și prin mandat poștal direct, pe adresa d-lui **Codreanu**, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

CONVOACARE

Advocații județului Ilfov sunt rugați a lua parte la o consfătuire în **CEȘTIUNEA ROBEI**, *Luni 19 Ianuarie curent, ora 5 p. m. în Sala Edison (Hugo), str. Băncei Naționale.*

Un grup de avocați.